

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Η

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 608

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΕΠΤΑ 20

*

Εν Ἀθήναις, 1 Μαρτίου 1892

*

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΓΕΙΑ

Εν Ἀθήναις	φρ.	8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις		8.50
Εν τῷ ἐξωτερικῷ	φρ. γρ.	15.—
Εν Ρωσσίᾳ	ρούβλ.	6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν : ΜΑΡΙΑ ΛΑΓΚΑΡΔ μυθιστόρημα. —
Γεωργίου Πραδέλ : ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ, δραματικὸν μυθιστό-
ρημα μετὰ εἰκόνων. — Ἐδμόνδου δὲ Ἀμίτς : ΙΣΠΑΝΙΑ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμ-
ματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς
ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δε-
νείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΞΑΒΙΕ ΔΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

ΜΑΡΙΑ ΛΑΓΚΑΡΔ

Τέταρτον λεύγης, τὸ πολὺ, τῆς κομψῆς καὶ πολυτελοῦς κατοικίας, ἔκειτο οἰκία λίαν ταπεινοῦ ἐξωτερικοῦ, κατοικουμένη ὑπὸ τῆς χήρας γηραιοῦ εὐγενοῦς, τῆς κομῆσσης δὲ Μεϋνάρ καὶ τοῦ υἱοῦ της. Ἡ οἰκία αὕτη, ἄλλως τε ὥραία καὶ καλῶς ὑψοπεπισμένη, ἦτο ἀπλούστατα ὅ,τι ἐν Ἀγγλίᾳ καλοῦσιν ἐστολισμένην ἀγροικίαν.

Ἡ διαφορὰ, ἥτις παρετηρεῖτο μεταξὺ τῶν δύο γειτονικῶν κατοικιῶν, ἐνυπῆρχεν εἰς τὴν περιουσίαν τῶν κατόχων αὐτῶν. Ὁ κύριος δὲ Βανδενὲς εἶχεν ἐτήσιον εἰσόδημα εἰκοσιπέντε χιλιάδας φράγκων. Ἡ κόμησης Μεϋνάρ ἦτο πτωχή.

Ἦ κύριος δὲ Βανδενὲς εἶχε μονογενῆ θαγατέρα. Ὁ Παῦλος, ὁ μονογενὴς υἱὸς τῆς κυρίας δὲ Μεϋνάρ, ἦτο κατὰ πέντε ἢ ἕξ ἔτη πρεσβύτερος τῆς Μαρίας. Στενὴ οἰκειότης συνέδεε τὰς δύο οικογενείας. Οἱ γονεῖς ἔβλεπον ἀλλήλους καθ' ἑκάστην. Τὰ παιδιὰ ἦσαν σχεδὸν πάντοτε ὁμοῦ. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐπῆλθεν ὅ,τι οἱ γονεῖς ὤφειλον νὰ προϊδῶσιν, ἐὰν ἐγνώριζον καλλίστα τὴν πείραν τοῦ κόσμου.

Καθ' ὅσον ὁ Παῦλος καὶ ἡ Μαρία ἠλικιούντο, ἡ ἀγάπη, ἣν ἑκάτερος ἠσθάνετο διὰ τὸν ἄλλον, μετέλλασε φύσιν. Σὺν τῇ ἡλικίᾳ, ἡ ἀδελφικὴ φιλία ἐλάμβανε χαρκατῆρα σφοδρότατου ἔρωτος.

Πρώτη ἡ κυρία δὲ Μεϋνάρ τὸ παρετήρησεν. Ἡθέλησε νὰ ἀπομακρύνῃ τὸν υἱὸν της. Ἀλλ' ἦτο ἤδη πολὺ ἄργα. Ἐνεπιστεύθη τὸ πᾶν εἰς τὸν κύριον δὲ Βανδενὲς. Οὗτος ἔτρεφε διὰ τὴν θαγατέρα του λαμπρὰ συννοικοσίου σχέδια, ἵνα ἦτε περιουσία του καὶ ἡ καλλονὴ τῆς Μαρίας καθίστων πραγματοποιήσιμα. Ἐδῶκε νὰ ἐννοήσῃ εἰς τὴν κυρίαν δὲ Μεϋνάρ, ὅτι γὰμος μεταξὺ τοῦ Παύλου καὶ τῆς Μαρίας ἦτο ἀδύνατον ὀνειροπόλημα.

Ὁ Παῦλος οὐδαμῶς ἀπηλπίσθη, καὶ ὠρίσθη νὰ κατορθώσῃ νὰ καμψῇ τὴν ἀπόφασιν τοῦ κυρίου δὲ Βανδενὲς. ὠρίσθη δὲ νὰ κατακτήσῃ ἐν ὀλιγίστῳ χρόνῳ λαμπρὰν θέσιν. Ἀνεχώρησεν εἰς Παρισίους, ἐμελέτησεν, ἔδωκε λαμπράς ἐξετάσεις,

καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν στρατιωτικὴν σχολήν. Ὅταν ἡ μήτηρ του ἀπέβιωσεν, ἦτο εἰκοσιδιετὴς καὶ ὑπολοχαγός. Ἐπανῆλθεν εἰς Προβηγκίαν καὶ ἐζήτησεν ἐπισήμως παρὰ τοῦ κυρίου δὲ Βανδενὲς τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς του.

Ὁ κύριος δὲ Βανδενὲς τῷ τὴν ἡρόνηθη διὰ τρόπου μὴ παρέχοντος πλέον οὐδεμίαν ἐλπίδα.

Τότε ὠπλίσθη ὑπὸ θάρρους, ἐπώλησε, μὲ τὴν τιμὴν ἣν τῷ ἔδωκαν, τὰ ὀλίγα κτήματα, ἅτινα ἡ μήτηρ του κατεῖχεν ἐν Προβηγκίᾳ καὶ ἀπεφάσισε νὰ μὴ ἐπανέλθῃ ποτὲ εἰς τὴν ἐπαρκατον ἐκείνην γῆν, ἐνθα ἄφινε τὴν καρδίαν του.

Ἡ Ἀφρικὴ προσέφερε λαμπρὸν μέλλον δόξης, ἀλλὰ καὶ πλήρες κινδύνων. Ἀλλως τε, καθὼς τὸ ἡκούσαμεν λεγόμενον ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, ὁ Παῦλος ἐπεθύμει ν' ἀποθάνῃ. Ἀνεχώρησε λοιπὸν εἰς τὴν Ἀφρικὴν.

Ἐκεῖ διῆλθε πλεῖστα ἔτη, χωρὶς νὰ διατηρήσῃ σχέσεις μὲ τὴν Γαλλίαν. Διερκοῦντος τοῦ χρόνου τούτου, οὐδέποτε ἤκουσεν, οὔτε μάλιστα δι' ἀορίστου καὶ πλαγίου τρόπου, νὰ ὁμιλήσωσι περὶ τῶν Βανδενὲς. Ἐπανειλημμένως ἔκαμεν ἀξιοθαύμαστα ἔργα. Πλειστάκις διέπρεψε διὰ πράξεις ἀνηκούστου εὐτολμίας καὶ θρασύτητος. Τὸ ὄνομά του ἐλαμψε συχνάκις ἄνωθεν τῶν ἡρωϊκωτέρων ἡμερησίων διαταγῶν, ταχέως δὲ καὶ προῦδιδάσθη. Μετὰ ἀπουσίαν πλέον τῶν πέντε ἐτῶν, ἐπανῆλθεν εἰς Παρισίους, λοχαγός, ὡς τὸ γνωρίζομεν, καὶ ἀξιοματικὸς τῆς Λεγεῶνος τῆς τιμῆς.

Κατὰ τὴν μακρὰν ἀπουσίαν του ἡ Μαρία ὑπανδρεύθη. Ἐνδίδουσα εἰς τὰς ἐπιμόνους παρακλήσεις τοῦ πατρὸς της, ἡ ἀτυχὴς νεᾶνις ὑπανδρεύθη τὸν μακρήσιον δὲ Λαγκάρδ, ἐντιμον ἄνδρα, πλούσιον καὶ εὐγενῆ, ἀλλὰ πρεσβύτερον αὐτῆς κατὰ εἰκοσάδα τινὰ ἐτῶν.

Γινώσκομεν ἤδη πῶς καὶ εἰς ποίας περιστάσεις οἱ δύο νέοι εὐρέθησαν ἀντιμέτωποι. Ὅταν, ἀφοῦ ἐψιθύρισε :

— Δὲν πρέπει πλέον νὰ ἐπανιδῶμεν ἀλλήλους ! — ἡ Μαρία δὲ Λαγκάρδ ἐλάθη ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Παύλου, πα-

ράδοξόν τι καὶ τρομερόν, ὡς κακὸν ὄνειρον, διήλθεν ἐν τῷ νῷ τοῦ νεανίου. Τὴν ἐπανειδὲν, ἐκείνην, ἣν τοσοῦτον ἠγάπησε !!! Τῷ ἐφάνη ὡς ὀπτασία ἐν τετραγυμένῳ ὕπνῳ... "ὦ ! μάλιστα, ἦτο ὀπτασία !!! Ἡ Μαρία ! ἡ ἀγνὴ καὶ σώφρων Μαρία, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀπεράντου ἐκείνου ὁργίου, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ τόπου ἐκείνου τῆς ἀκολασίας, ὃν καλοῦσι χορὸν τοῦ Μελοδράματος ! Ἡ Μαρία μόνη καὶ οἶονεὶ ἐγκαταλελειμμένη ! Ἡ Μαρία ἀφίνουσα αὐτὸν ἀποτόμως καὶ ἐνῶ ἀνεχώρει τῷ ἔλεγεν αἰώνιον χαῖρε !!! Ἦτο, ἀληθῶς, ἀπίστευτον ! Ἐκείνη ἦτο ; Σχεδὸν ἀμφέβαλλε. Νὰ ἡπατήθη ἄρα γε ὑπὸ παραδόξου καὶ τυχαίας ὁμοιότητος τῆς φωνῆς καὶ τοῦ ἀναστήματος ; Ἀλλὰ, τὸ ἔνομά του προφερθὲν ὑπὸ τῆς νεαρᾶς γυναικός, ἐὰν δὲν ἦτο ἐκείνη, τίς λοιπὸν θὰ τὸ ἐγνώριζε ;

Τότε, ὁ Παῦλος, ἐχάνετο εἰς ὠκεανὸν ματαίων εἰκασιῶν. Ἐπλεεν ὡς ἀπελπίς μεταξὺ τῶν πικρῶν κυμάτων τῆς ἀμβολίας καὶ τῆς ἀβεβαιότητος. Ἀνεζήτει, καὶ ὅσον περισσότερον ἀνεζήτει, τοσοῦτον ἀπεμακρύνετο τῆς ἀληθείας. Ὑπέφερε πικρῶς, ἄλλως τε, καὶ θὰ ἐννοήσωσι τὴν βάσανόν του ὅσοι μετὰ μακρὸν καὶ λυπηρὸν ἔρωτα, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ πληγωμένη καρδία ἀρχίζει νὰ αἰμάσῃ ὀλιγώτερον καὶ νὰ κλείη τὰς οὐλὰς τῆς, ἐπαναθλέπουσιν ἐξ ἀπροόπτου ἐκείνην ἣν ἠγάπησαν καὶ αἰσθάνονται νὰ ἐξεγείρηται ταυτοχρόνως ἡ φλόξ αὐτῶν καὶ ἡ βάσανός των.

Ὅταν ἡ Μαρία ἔφθασεν εἰς τὸ μέγαρον, εὔρε τὴν κυρίαν δὲ Σερνὺ λίαν ἀνήσυχον. Μόλις εἶχεν ἀφικθῆ, ὁ δὲ σύζυγός της, ἥτις τὴν ἐπανέφερεν, ἐπέστρεψε ταχέως εἰς τὸ Μελοδράμα διὰ νὰ ἀναζητήσῃ τὴν νεαρὰν ἀπολεσθεῖσαν γυναῖκα. Ἡ Μαρία ἦτο ὠχρόατη. λίαν συγκεκινημένη καὶ μόλις ἠδύνατο νὰ σταθῇ ὀρθία καὶ νὰ ὁμιλήσῃ. Ἡ Ἐρρικέτη ἀπέδωκε τὴν ὠχρότητα ταύτην καὶ τὴν συγκίνησιν, εἰς τὴν φυσικωτάτην ταραχὴν ἣν ἡ ἀκουσία μόνωσίς της τῇ προὔξηνεν. Ἠρώτησε τὴν φίλην της, ἥτις ἀπεκρίθη ὅτι προσεβλήθη ἐν τῷ πλήθει, ὅτι ἀγνωστός τις γενναίως ἀνέλαβε τὴν ὑπεράσπισίν της, καὶ, ὅτι ἐπὶ τῇ παρακλήσει της, ὁ αὐτὸς ἐκείνος ἀγνωστός τῇ εὔρεν ἄμαξαν. Καθὼς βλέπετε, ἦτο ἡ καθαρὰ ἀλήθεια, ἐκτὸς λεπτομερείας τινός. Ἀλλ' ἡ λεπτομέρεια ἐκείνη ἦτο λίαν οὐσιώδης.

Ὁ κ. δὲ Σερνὺ ἐπανῆλθε μετὰ μίαν ὥραν καὶ πάντες κατεκλίθησαν. Ἐννοεῖται, ὅτι ἡ Μαρία δὲν ἐκοιμήθη ποσῶς τὴν νύκτα ἐκείνην.

Ἐπὶ τινὰς ἡμέρας, ἡ Ἐρρικέτη, φιλόγελως καὶ λίαν ζωηρά, ὡς γινώσκομεν, ἠθέλησε ν' ἀστείευθῇ διὰ τὰς περιπετείας τοῦ ἀτυχούς ἐκείνου χοροῦ. Ἀλλ' ἐπειδὴ εἰς ἕκαστον ὑπαιγιμὸν ἡ κυρία δὲ Λαγκάρδ ὠχρία ἐκ νέου καὶ ἐφάνετο ὡς ὑπεφέρουσα, δὲν ἐγένετο πλέον λόγος περὶ αὐτοῦ.

Ὁ κ. δὲ Λαγκάρδ ἐπανῆλθεν εἰς Παρίσιους. Εὔρε τὴν σύζυγόν του ὀλίγον μεταβεβλημένην. Καί, μὲ τὸ πνεῦμα ἐκεῖνο ὅπερ ἐν τοιαύταις περιστάσεσι χαρακτηρίζει τοὺς συζύγους, τῇ ἐμέμφθη γελῶν διότι κατεχράσθη τῶν ἡδονῶν τῶν ἀποκρέω. Ἡ Μαρία τὸν ἀφῆκε νὰ λέγῃ.

Ἡ πρώτη σκέψις τοῦ Παύλου, μετὰ τὰ συμβάντα ἀπερδιηγήθημεν εἰς τὰς προηγουμένας σελίδας, ὑπῆρξε τὸ νὰ προσπαθήσῃ παντὶ σθένει νὰ μάθῃ τί ἐγένετο ἡ δεσποινὴς δὲ Βανδενὲς ἀπὸ τοῦ χωρισμοῦ των, καὶ διὰ νὰ τὴν ἐπανεύρῃ.

Ἀλλὰ, κάλλιον σκεπτόμενος, εἶπε καθ' ἑαυτὸν :

— Πρὸς τί τάχα ; ἐὰν ἐκείνη ἦτο (καὶ δὲν δύναμαι ν' ἀμφιβάλλω περὶ αὐτοῦ) ἦν συνήνησα εἰς τὸν χορὸν τοῦ Με-

λαδράματος, μήπως δὲν ὑπῆρξε ἀνίλεως ; Μήπως δὲν μῦοι εἶπε ψυχρῶς ὅτι δὲν ὤφειλεν πλέον νὰ τὴν ἐπανιδῶ ; Ἡ καρδία της ἀναμφιβόλως μετεβλήθη, βεβαίως δὲν μὲ ἀγαπᾷ πλέον ἢ ἴσως νέαι περιστάσεις ἀνθίστανται εἰς τὸν γάμον μας. Ὅπως ποτ' ἂν ἦ, τὸ νὰ τὴν ἀναζητήσω τώρα, νὰ τὴν ἐπανεύρῃ, νὰ τὴν ἐπανιδῶ, εἶναι τὸ αὐτὸ ὡσεὶ νὰ ἐπεζήτουν νέας θλίψεις, θλίψεις ἀδιακόπως ἀναγεννωμένας κάλλιον ἀξίζει νὰ προσπαθήσω νὰ τὴν λησμονήσω !

Ὁ Παῦλος δὲ Μεῦνάρ εἶχε φλογερὰν καὶ ἴσως λίαν ἐξημμένην κεφαλὴν, ἀλλ' εἶχε γενναίαν καρδίαν. πλήρη ἀφοσίωσης... Καὶ φρονοῦμεν ὅτι ἡ ἀφοσίωσις εἶναι ἡ ὠραιότατη ἀρετὴ ἐξ ὧν ἀκμαΐουσιν ἐπὶ τῆς γῆς.

Ὁ Παῦλος οὐδέποτε ἔζησε, κατὰ τὴν ἐννοίαν ἣν ἡ γλῶσσα τοῦ κόσμου ἀποδίδει εἰς τὴν λέξιν ταύτην. Ἡ Μαρία δὲ Βανδενὲς ἦτο ἡ πρώτη, ἡ μόνη γυνὴ ἣν ἠγάπησεν. Ἠγνόει ἀπολύτως τὴν ζωὴν ἐκείνην τῶν ευκόλων ἐρώτων ἥτις πληροῖ ἔτη τινὰ τῆς νεότητος, τὰ ὠραιότερα καὶ ὁρσπερότερα, καὶ ἥτις κάμνει νὰ ἀμφιβάλλωσι συχνάκις περὶ τῆς πραγματικότητος τοῦ ἀγνοῦ καὶ ἀληθοῦς ἔρωτος καθὼς ἐπὶ τέλους τὸ σόφισμα κάμνει τοὺς σκεπτικούς φιλοσόφους. Διετήρησε τὰς γλυκείας καὶ ἀγίας ἐκείνας πεποιθήσεις τῆς καρδίας, τὰς ὁποίας σχεδὸν πάντοτε χάνουσι σήμερον πρὸ τῆς εἰκοσαετίας. Τὰ ποιητικὰ ἐκεῖνα ὄνειρα ἅτινα μᾶς δεικνύουσι τὸ μέλλον μας ἀλυσσοδεμένον μὲ τὴν ζωὴν γυναικὸς τινος δὲν εἶχον εἰσέτι φύγει ἀπὸ τῆς ψυχῆς του. Ἐθεώρει λοιπὸν ἀληθῶς τὴν ὑπαρξίν του συντριβεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἀνωφελούς ἔρωτός του. Ἐπασχεν, ἀλλ' εἰς οὐδένα ἐξεμυστηρεύετο τίποτε.

Μετὰ δεκαπενθήμερον περίπου ἀπὸ τῆς νυκτός τοῦ χοροῦ τοῦ Μελοδράματος, ὁ Παῦλος περιεπάτει ἐπὶ τοῦ βουλεβάρτου Μονμάρτρης. Ἐβάδιζε βραδέως, μὲ τοὺς ὀφθαλμούς χαμηλωμένους, βεθυθισμένος εἰς σκεψεις καὶ εἰς ἀναμνήσεις, ὅτε κίφνης ἀνεσκίρτησε. Χεῖρ τις, τεθεῖσα ἐξ ἀπροόπτου ἐπὶ τοῦ ὤμου του, τὸν ἀπέσπασε τῶν ὀνειροπολήσεών του.

Ἐστράφη καὶ εἶδε πλησίον τοῦ ἀνδρα τεσσαράκοντα πέντε ἕως τεσσαράκοντα ἑξ ἑτῶν, ὑψηλοῦ ἀναστήματος καὶ ὀψως στρατιωτικῆς, φοροῦντα στενὴν κυκλὴν ἐπιγονατὶδα κομβωμένην ἄχρι τοῦ λαιμοῦ καὶ κεκοσμημένην, ὡς καὶ ἡ τοῦ Παύλου, μὲ τὸ σῆμα τοῦ ἀξιωματικοῦ.

Τὸ πρόσωπον τοῦτο τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα κρυγάζον :

— Ἄ διάτανε ! ἀκριβέ μου Μεῦνάρ, χαίρω πολὺ τοῦ σὲ βλέπω.

— Ὁ κύριος δὲ Λαγκάρδ ! ὁ παλαιὸς συνταγματάρχης μου ! ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος μετὰ χαροποιᾶς ἐκπληξέως θλίβων ἐγκαρδίως τὴν χεῖρα ἣν ἐκεῖνος τῷ ἔτεινε.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ναί, ἐγὼ ὁ ἴδιος, πάντοτε βωμολέος καὶ πάντοτε καλῶς ἔχων, καθὼς βλέπεις, καίτοι γηράσας ὀλίγον.

— Κατοικεῖτε εἰς Παρίσιους, συνταγματάρχᾳ ;

— Ὅχι, ἀφ' οὗτο ἀπεστρατεύθην κατοικῶ εἰς τὰ κτήματά μου, καὶ μόνον ἔρχομαι εἰς Παρίσιους ὅτε διαβαίνω ἀπ' ἐδῶ. Καὶ σύ ;

— Ἐγὼ, ἔλαβον ἄδειαν ἀπουσίας δι' ἐξ μηνῶν.

— Μὰ τοὺς διαθόλους ὁλους, διόλου δὲν ἠλπίζα νὰ σὲ εὔρω ἐδῶ ! Ἐλα λοιπὸν μαζί μου νὰ πῶμεν ἀψίνθιον εἰς τὸν Τορτώνη, καὶ νὰ συνομιλήσωμεν.

Ὁ Παῦλος ἠκολούθησε τὸν μαρκήσιον.

— "Ας ἴδωμεν, ἠρώτησεν ὁ τελευταῖος οὗτος ἐνῶ ἐδοκίμαζε μίγμα ἐπιτηδείας συγκεκραμένον μετὰ πεπηγότος ὕδατος καὶ πρᾶσινου ἀψινθίου, ἃς ἴδωμεν, ἀγαπητέ μοι, τί ἔγινες ἀφ' οὗτου ἀφῆκα τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο σύνταγμα τῶν σπαίδων δι' ὅπερ τοσοῦτον δικαίως ὑπερηφανεύομαι ;...

— "Εμενα εἰς Ἀφρικὴν.

— "Ενθα, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀμφιβολίας, ἐξηκολούθησες νὰ διακρίνησαι καθὼς καὶ κατὰ τὸ παρελθόν. Ὡς πρὸς αὐτὸ εἰ-
χες συνηθείας λίαν ἐρριζωμένας...

— "Επραξα ὅ,τι ἠδυνάμην, συνταγματάρχᾳ.

— Καί, μοι φαίνεται, ὅτι τὴν εἶσαι λοχαγός.

— Ναί, συνταγματάρχᾳ.

— Εἰς τὴν ἡλικίαν σου εἶναι λαμπρόν, τὸ ἀναικτὸν πρὸ
σοῦ σταδίου εἶναι λαμπρόν, καὶ τὸ μέλλον σου μεγαλοπρεπές...

Ὁ μαρκήσιος διεκόπη ἐπὶ δευτερόλεπτον. Ἐθέωρησε τὸν
Παῦλον μετὰ προσοχῆς, καὶ εἶτα προσέθηκεν :

— Ἀλλὰ, ἀγαπητέ μοι φίλε, δὲν ἀπατῶμαι, εἶσαι ὡ-
χρὸς, μελαγχολικός, σύννευς, φαίνεσαι νὰ ἔχῃς κνήμεν
λύπην...

— Ἀλλ' ὄχι, συνταγματάρχᾳ, ὄχι, σὰς βεβαιῶ, ὑπέλα-
θεν ὁ Παῦλος μεριδίων διὰ βεβαιωμένου ὀλίγου μειδιάματος.

— "Ελα, ἔλα ! ἀνέκραξεν ὁ κ. δὲ Λαγκάρδ, δὲν μὲ γελοῦν
μὲ τέτοια ἐμέ, βλέπεις γνωρίζω τὸν κόσμον ! Δὲν σοὶ ζητῶ
τὰ μυστικά σου, ἀκριβέ μου Μεῦνάρ, ἀλλὰ θὰ μοὶ ἐπιτρέ-
ψῃς νὰ σοὶ ὑπενθυμίσω, ὅτι ἐξ ὅλων τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ
συντάγματός μου, σὺ ἦσο διὰ τὸν ὅποιον ἐδείκνυντο περισσοτέ-
ραν συμπάθειαν ὡς παλαιὸς λοιπὸν φίλος σὲ ἐρωτῶ ἐὰν δύ-
ναμαι νὰ σοὶ φανῶ χρήσιμος κατὰ τι... Χρεῖας παρουσια-
σθείσης σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ διαθέσῃς ὅπως θέλῃς...

— Βαθέως συγκινεῖται διὰ τὴν καλὸσύνην σας, συνταγμα-
τάρχᾳ, ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος μετ' ἀληθοῦς συγκινήσεως. Ἀλλὰ
σὰς βεβαιῶ, ὅτι αἱ εἰκασίαι σας δὲν ἔχουσι βάσιν. Δὲν ἔχω
οὔτε θλιψὶν, οὔτε οἰανδήποτε ἄλλην μέριμναν.

— Ἐστω, ἃς μὴ ὁμιλῶμεν πλέον περὶ αὐτοῦ, καὶ ἐν τού-
τοις...

— Ἐν τούτοις, συνταγματάρχᾳ ;

— Θὰ ἐστοιχημάτιζον ὅτι μαντεύω ὅ,τι σὲ ἐνσχολεῖ...

— "Α ! ὄχι ὁ ! ! !

— Ἐπιθυμῶ νὰ σοὶ τὸ εἶπω ;

— Ὁμολογῶ ὅτι εἶμαι περίεργος...

— Λοιπὸν ! ἀγαπᾷς.

— Ἀγαπῶ, ἐγὼ ! εἶπε ζωηρῶς ὁ Παῦλος.

— Ναί, ἀγαπᾷς, καί, στάσου, νὰ ποῦ ἐρυθρίξῃς σὰν κορί-
τσι ! Δὲν πειράζει, ἀγαπητέ μου.

— Λοιπὸν ! ναί, συνταγματάρχᾳ, ἐψιθύρισε ὁ κύριος δὲ
Μεῦνάρ, ἐνδιῶν ἐπὶ τέλους εἰς φυσικωτάτην ἀνάγκην διαχύ-
σεως. Ἀγαπῶ καὶ εἶμαι δυστυχής !

— Καὶ διατί, διάτανε ;... Μήπως κατὰ τύχην ἔχουν τὴν
μωρίαν νῆ μὴ σὲ ἀγαποῦν ;...

— Μὲ ἠγάπησε, συνταγματάρχᾳ, τὸ πιστεύω τοῦλάχισ-
στον, ἀλλὰ δὲν μ' ἀγαπᾷ πλέον !

— Κουρουφέξαι ! θυμώματα καὶ παιδαριώδη πράγματα
τῶν νέων ! θὰ σ' ἐξαναγαπήσῃ, φίλε μου, ἔσο βέβαιος θὰ σὲ
ἀγαπήσῃ, θὰ σὲ λατρεύσῃ, θὰ σὲ εἰδωλολατρεύσῃ πλέον
παρὰ ποτέ, ἐγὼ σὲ τὸ λέγω, καὶ δύνασαι νὰ μὲ πιστεύ-
σῃς, γνωρίζω τὸν κόσμον καὶ πρὸ πάντων τὰς γυναῖκας.

"Ω ! τὰς γυναῖκας, τὰς γνωρίζω ὥσάν νὰ τὰς ἔκμα ἐγὼ !
Ἄ ! ἀλήθεια, ἀφοῦ ἦλθεν ἡ ὁμιλία περὶ γυναικῶν, σοὶ γνω-
στοποιῶ ὅτι ἐνυμφεύθην.

— Πρὸ πόσου καιροῦ, συνταγματάρχᾳ ;

— Πρὸ δύο ἐτῶν

— Καὶ ἡ κυρία δὲ Λαγκάρδ εὐρίσκεται εἰς Παρίσιους τῶρα ;

— Μαί, θὰ σὲ παρουσιάσω εἰς αὐτήν· εἶναι χαριστάτη
καὶ θὰ σοῦ ἀρέσῃ πολὺ. Εἰκοσιδιετής, μὲ λαμπρὰν κόμην,
μὲ μαῦρα μᾶτια καὶ μεγάλα τόσον, καὶ πολὺ γλυκεῖα κα-
θὼς καὶ ἀφοσιωμένη· εἶναι ὠραιοτάτη καὶ ἄγγελος ἀρετῆς...
Εὐρῆκα τὸ πουλὶ εἰς τὴν φωνή, ἀκριβέ μου Παῦλε, ὅπως
λέγουν.

— Δεχθῆτε ὅλα τὰ συγχαρητήριά μου, συνταγματάρχᾳ.

— Σοῦ χρειάζεται μία σύζυγος καὶ θὰ σοῦ τὴν εὐρωμεν,
ἡ κυρία Λαγκάρδ καὶ ἐγὼ, ὅταν τελειώσῃς μὲ τοὺς δυστυχεῖς
ἔρωτάς, οἱ ὁποῖοι σὲ σκοτίζουν αὐτὴν τὴν ὥραν.

Ὁ Παῦλος ὑπεκλίθη χωρὶς νὰ ἀποκριθῇ. Ὁ κύριος δὲ Λαγ-
κὰ ἐξέβλεπε τὸ ὠρολόγιόν του.

— Διαβόλε ! πέντε καὶ μιστὴ κι' ὅλας ! εἶπε, πρέπει νὰ σὲ
ἀφήσω... Αὔριον θὰ δειπνήσωμεν μαζί...

— Ἀλλὰ, συνταγματάρχᾳ...

— "Ω ! οὕτε ἀπάντησιν, τὸ ἀπαιτῶ. Θὰ γευματίσωμεν
μὲ τὴν κυρίαν δὲ Λαγκάρδ. Καὶ ἐπειδὴ ἡ σύζυγός μου δὲν
ἔχει ἐν Παρίσιους κατοικίαν καὶ φιλοξενεῖται ὑπὸ μιᾶς φίλης
της, σὲ προσκαλῶ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Αὔριον εἰς τὰς ἐξ ἀκρι-
βῶς εἰς τοὺς Ἐπαρχιώτας - Ἀδελφούς· εἴμεθα σύμφωνοι, δὲν
εἶν' ἔτσι ;

— Ναί, συνταγματάρχᾳ, ἀφοῦ ἔχετε τὴν καλὸσύνην νὰ
ἐπιμένετε.

— Ἐσο ἀκριβῆς. Θὰ ἴδῃς τὴν γυναῖκά μου καὶ σοὶ τὸ
ἐπαναλαμβάνω, θὰ θελχθῇς.

B'

"Ὅ,τι ὁ σύζυγος θέλει ὁ Θεὸς τὸ θέλει.

Τὴν ἐπαύριον, τὴν προσδιωρισμένην ὥραν, ὁ Παῦλος μετέ-
βαινε εἰς τοὺς Ἐπαρχιώτας - Ἀδελφούς, ἐνθα ὁ κύριος καὶ
ἡ κυρία Λαγκάρδ εἶχον προηγηθῇ αὐτοῦ. Τὸν ὠδήγησαν εἰς
τὸ ὑπὸ τοῦ Μαρκησίου ἐνφικισθὲν δωμάτιον.

Καθ' ἣν στιγμὴν εἰσῆλθεν, ἡ Μαρία μόλις εἶχεν ἐκβάλει
τὸ λαχούριόν της καὶ τὸν πῖλον της, καί, τὰ νῶτα ἔχουσα
ἐστραμμένα εἰς τὴν θύραν, ἠντρείπιζεν ἐμπροσθεν κατόπτρου
τοὺς μακροὺς βοστρύχους τῶν μαλλίων της. Ἐστράφη εἰς τὸν
κρότον, ὃν προῦξένησεν ὁ Παῦλος.

Ὅταν τὴν εἶδεν ὁ Παῦλος, ὀλίγου δεῖν νὰ ρῆξῃ κραυγὴν.
Ἐν τούτοις ἐκρατήθη, ἀλλ' ἐγένετο πελιδνός, ἐνῶ φλογερὰ
ἐρυθρότης ἐπεχύθη εἰς τὰς παρειὰς τῆς νεαρᾶς γυναικός. Φυ-
σικῶς, ὁ κύριος δὲ Λαγκάρδ οὐδὲν παρετήρητε. Παρουσίασε
τοὺς δύο νέους πρὸς ἀλλήλους. Ἡ Μαρία καὶ ὁ Παῦλος ἐχαί-
ρετισθῆσαν μετὰ ψυχρᾶς εὐγενείας καὶ ἐφάνησαν ὅτι οὐδαμῶς
ἐγνωρίζοντο.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἦσαν ἦδη

χαί, εἶχον κοινὸν μυστικόν.

— Ἀκριβὴ μου φίλη, εἶπεν ὁ κύριος δὲ Λαγκάρδ
σύζυγόν του, ἀφοῦ αἱ πρώται διατυπώσεις τῆς συνομιλ

τριμέναι καὶ ἀσήμεντοι, ἀντηλλάγησαν, βλέπεις τὸν ἀτυχῆ αὐτὸν νέον, ἔχει τὸ ὕψος πολὺ λυπημένον καὶ λίαν μελαγχολικόν. Δὲν γνωρίζεις διατί, ἔτσι δὲν εἶναι ;

— Ὅχι... ἀληθῶς... ἐψιθύρισε ἡ νεαρὰ γυνή.

— Δὲν μαντεύεις διόλου ;

Ἡ Μαρία, ἥς ἡ συγκίνησις ἐδιπλασιάζετο, ἐφέλλισεν ἀμυδρούς τινες λόγους, ἀλλὰ προφανῶς ἀρηνητικούς.

— Λαιπὸν ! θὰ σοὶ τὸ εἶπω, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. δὲ Λαγκάρδ, καὶ ἐπειδὴ εἶσαι γυνή, ἡ αἰτία τῶν θλίψεων τοῦ ζωηρῶς θὰ σοὶ κινήσῃ τὴν περιέργειαν. Ὁ Παῦλος ἐρᾷται... Τὸν ἐξωμολόγησα χθές καὶ μοὶ τὸ ὡμολόγησε. Ἄλλ' ὑπεσχέθη ἐν ἐμαυτὸν νὰ τὸν θεραπεύσω καὶ, ἐπειδὴ εἰς τὰς θλίψεις τοῦ ἔρωτος ἐν μόνον, κατ' ἐμέ, ὑπάρχει τὸ ἱατρικόν, καὶ αὐτὸ εἶναι ὁ γάμος, θὰ προσπαθῶμεν, σὺ καὶ ἐγώ, νὰ τῷ εὐρωμεν μίαν γυναῖκα... Ἐκείνη τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ εἶναι πιθανῶς καμμία ἄκαρδος καὶ ἄψυχος φιλάρεσκος διότι διὰ νὰ μὴ λατρεύῃ τὸν ἀνδρεῖον αὐτὸν Παῦλον, σημαίνει ὅτι αὐτὸ εἶναι. Θὰ τῷ εὐρωμεν μίαν ὥραιον καὶ καλὴν νέαν ἀξιζουσαν ἐκατοντάκις καλλίτερον καὶ ἡ ὁποία θὰ τῷ δώσῃ μίαν πολὺ καλὴν προίκα, ὅπερ ποτὲ δὲν βλάπτει τίποτε.

Εὐκόλως ἐννοεῖται ὁποία θὰ ᾔτο ἡ θέσις καὶ ἡ στενοχωρία τοῦ Παύλου καὶ τῆς Μαρίας ἐνῷ ὠμίλει ὁ κ. δὲ Λαγκάρδ. Ἄλλ' ὁ τελευταῖος οὗτος τοσοῦτον εἶχε θελήσῃ ἐκ τῆς ιδέας του, ὥστε οὐδόλως προσεῖχεν εἰς τὴν προφανῆ στενοχωρίαν, τῆς γυναικὸς του καὶ τοῦ φίλου του, καὶ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ γεύματος, ὅπερ καὶ μακρὸν ὑπῆρξεν, ἐκατοντάκις ἐπανῆλθεν ἐπὶ τοῦ σχεδίου αὐτοῦ τοῦ γάμου δι' ὅπερ ἐνδιέφερετο μετὰ παροδόξου εὐχαριστήσεως.

— Ἡ σύζυγος τοῦ Παύλου θὰ ᾔνοι πλουσία, ἔλεγε μετὰ βεβαιότητος ὥστε νὰ ἐπρόκειτο περὶ πράγματος ὅπερ συντόμως ἐμελλε νὰ ἐκτελεσθῇ. Ὁ Παῦλος θὰ παραιτηθῇ τῆς ὑπηρεσίας καὶ θὰ ἀγοράσῃ ἐν κτήμα πολὺ πλησίον τῶν κτημάτων μας ἐν Πικαρδίᾳ (καὶ ἀκριβῶς εἰξεύρω ἐν ὅπερ πωλεῖται πολὺ ὥραιον, καὶ διὰ τίποτε σχεδόν). Θὰ βλεπώμεθα καθ' ἐκαστήν, θὰ κυνηγῶμεν μαζί, θὰ ὁμιλῶμεν περὶ τῶν ἐκστρατειῶν μας ἐν Ἀλγερίᾳ καὶ περὶ τῶν ἀρχαίων συστρατιωτῶν μας τοῦ συντάγματος. Τὰ παιδιὰ μας θὰ ἀνατραφῶσι μαζί, καί, μετὰ εἰκοσάδα ἐτῶν, ὁ υἱὸς μας θὰ νυμφευθῇ τὴν κόρην του. Διότι θὰ ἀποκτήσωμεν υἱόν, ἐν ὥραιον παχὺ ἀγοράκι μὲ φουσκωμένα μάγουλα. Ἔτσι δὲν εἶναι, Μαρία ;

Καὶ ὁ μαρκήσιος, ἐμψυχωθεὶς ὑπὸ τῶν πολυακρίμων ποτηρίων οἴνου ἄτινα ἔπινε καὶ πρὸ πάντων ὑπὸ τῆς ζωηρότητος μεθ' ἧς ἐρητύρευν, ἐφίλησε δις τὰς παρειὰς τῆς γυναικὸς του, ἥτις φρικωδῶς ὠχρίασεν, ἐνῷ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Παύλου ἐπληροῦντο αἵματος.

Ἐπὶ τέλους τὸ γεῦμα ἐτελείωσε. Τὸ μακρὸν τῶν δύο νέων μαρτύριον ἔληξεν, ὁ δὲ Παῦλος εὐρέθη τέλος ἐλευθερός, ἀφοῦ ὁ κ. δὲ Λαγκάρδ ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τὴν θετικὴν ὑπόσχεσιν, ὅτι θὰ μετέβαινε νὰ τὸν ἴδῃ τὴν ἐπιούσαν, καὶ τὴν μετεπεύσαν, καὶ καθ' ἐκαστήν.

— Ἄν ὁ Παῦλος... ἡ δὲ μόνη, ἡδυνήθη τέλος νὰ συλλογι-

— Ἡγάπα τὴν Μαρίαν πλέον παρὰ ποτὲ.

— Ἐπίσης, οὐδόλως ἀμφέβαλλεν ὅτι τὸν ἠγάπα ἄλλοτε. Τὴν ἐπανέβρισκεν ἄλλ' ὑπανδρευμένην μὲ ἀρφίλον του, ὁ δὲ φίλος αὐτός, τυφλὸς καὶ εὐπιστός, τῷ τὰς πύλας τοῦ οἴκου του.

— Δὲν θὰ τὴν ἐπανίδω πλέον ! δὲν δύναμαι πλέον ! δὲν δύναμαι πλέον νὰ τὴν ἐπανίδω ! ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Παῦλος μὲ ὥραιον κίνημα ἱπποτικῆς γενναιοῦτος. Νὰ προδῶσω τὴν εἰλικρινὴ καὶ ἄδολον φιλίαν τοῦ κ. Λαγκάρδ θὰ ᾔτο πράξις ἀνδρὸς καὶ ἀκαρδοῦ ἀνδρός !... Θὰ ἀναχωρήσω ! Θὰ ἀπομακρυνθῶ διὰ παντός !

Ἄλλὰ, φεῦ ! ἡ ἀπόφασις αὕτη ᾔτο ὥραιοτάτη, ὡς καὶ ἀνεκτέλεστος. Μετὰ τινὰ στιγμὴν, ὁ Παῦλος εὗρεν εἰς τὸν νοῦν του καὶ εἰς τὴν καρδίαν του ἐπιχειρήματα διὰ νὰ τὴν καταβάλῃ.

— Καὶ διατί νὰ φύγω ; ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν φερόμενος σχεδόν ὡς ἀνὴρ ὅστις θέλων νὰ αὐτοκτονήσῃ καὶ αἰσθανόμενος νὰ λιποψυχῇ κατὰ τὴν ἀπαισίαν στιγμὴν, λέγει καθ' ἑαυτὸν ὅτι ἡ αὐτοκτονία εἶναι ἀνανδρία καὶ ὅτι περισσότερον θάρρος χρειάζεται διὰ νὰ ζήσῃ. Διατί νὰ φύγω ; ἔχω λοιπὸν πολὺ ὀλίγην δύναμιν ψυχῆς, κράτος ἐπ' ἐμαυτοῦ, ὥστε δὲν δύναμαι, χωρὶς νὰ προδῶσω τὸν φίλον μου, νὰ ἐπανίδω εἰσέτι τὴν γυναῖκα ἣν ἀγαπῶ... ἣν ἀγαπῶ σιγῇ, διὰ σεβαστοῦ καὶ ἀγνοῦ ἔρωτος ; Διατί νὰ στερήσω ἐμαυτὸν αὐτῆς τῆς ἀθώας, αὐτῆς τῆς ἐσχάτης εὐτυχίας !

Καί, τὴν ἐπαύριον, μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. δὲ Λαγκάρδ.

Ὁ κ. μαρκήσιος δὲ Λαγκάρδ φαίνεται ἡμῖν τύπος τῶν εὐγενῶν τῆς βασιλείας Λουδοβίκου ΙΔ', ὅθλα δὲ ἐπαρχιώτης εὐγενῆς. Τὸ ἀνάστημα αὐτοῦ ᾔτο ὑψηλόν, τὸ στήθος εὐρύ, τὸ πρόσωπόν του ὥραιον καὶ ὑπερήφανον, ἀλλὰ στερούμενον ὀλίγον τῆς ἐκφράσεως ἐκείνης ἥτις εἶναι ἀκτινοβόλημα τῆς νοημοσύνης. Νέος ἔτι ἀμφοταλαντεύθη μετὰ δύο διαφόρων σταδίων καὶ αἵφνης ἀπεφάσισε νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ στρατιωτικὸν ἐπάγγελμα, ὅπερ ἡμέραν τινὰ ἀπεστράφη καὶ ἔκτοτε παρητήθη πάσης ἐνεργητικῆς ἐνασχολήσεως ἵνα διάγῃ βίον πυργωδὲσπότου.

Κατεῖχεν ἐν Πικαρδίᾳ μεγαλοπρεπῆ πύργον, ἐνθα προσεκάλει πολλοὺς εἰς γεύματα καὶ ἐδέχετο τὰς ἐπισκέψεις ὅλων τῶν ἐπαρχιωτῶν εὐγενῶν, ἐτίμα δὲ τὸν πύργον μετ' ἐντελοῦς εὐγενοῦς τρόπου ὅστις ἐγένετο ὀνομαστός. Ἦτο δεξιότατος ἱππεύς, περίφημος θηρευτὴς καὶ φίλος τοῦ ποτοῦ. Ὁ χαρακτήρ του ᾔτο εἰλικρινὴς καὶ ἄδολος, ἀλλ' οὐδόλως ἐνθουσιώδης καὶ ῥωμαντικὸς. Ἡγάπα τὴν ἐξοχὴν ἀποκλειστικῶς καὶ περισσότερον ἀπὸ τι ἄλλο.

Ἐκεῖ, περικυκλωμένος ὑπὸ τῶν κυνῶν αὐτοῦ, τῶν ἵππων του καὶ τῶν κυνηγετῶν του, ἐν μέσῳ τῶν ὑπηρετῶν του καὶ τῶν ἐνοικιαστῶν τῶν ὑποστατικῶν του καὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ φιλοξενουμένων καὶ οὕς μεγαλοπρεπῶς περιεποιεῖτο, ἐθεωρεῖτο ὡς μέγας ἀρχὼν καὶ διῆγε ζωὴν ἡσυχον καὶ πολυτελῆ, μεστὴ ἐκ τῆς ὑλικῆς ἐκείνης εὐτυχίας ἣν ἐθεώρει ἀνωτέραν παντός ἄλλου.

Ἐν τούτοις, ἀπὸ δύο ἐτῶν ἀφ' ὅτου ἐνυμφεύθη ἡ ἀγαθή νὰ παραιτηθῇ συνηθειῶν του τινῶν καὶ ἐνίστε νὰ ἀφίη τὰ κτήματά του ὅπως ἔλθῃ εἰς Παρίσιους. Ἐγκαρδίως ὅμως ἀπεστρέφετο τὸν κόσμον. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ σύζυγός του δὲν ἠδύνατο νὰ διέλθῃ τὸν χειμῶνα εἰς τὴν ἐξοχὴν, τὴν συνώδευε καὶ τὴν ἐγκαθίδρυνε εἰς τὸν οἶκον τῆς φίλης τῆς παιδικῆς ἡλικίας τῆς, τῆς Ἑρρικέτης δὲ Σερνύ.

[Ἐπεται συνέχεια.]